

**ANAYASA MAHKEMESİNİN 04.11.2024-10.11.2024 TARİHLERİ ARASINDA RESMİ GAZETEDE ve
İTERNET SİTESİNDE YAYIMLADIĞI BİREYSEL BAŞVURU KARARLARI ÖZET BÜLTENİ**

HAKAN YAPALIAL BAŞVURUSU

Başvuru Numarası: 2020/36445

Karar Tarihi: 12/6/2024

Başvuru, mahkemece yapılan yargılama sonucunda kurulan hükmün gerekçesinde çelişkili ifadelere yer verilmesi nedeniyle gerekçeli karar hakkının ihlal edildiği iddiasına ilişkindir.

İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı (Başsavcılık) kişiler arasındaki konuşmaların dinlenmesi ve kayda alınması, konut dokunulmazlığını ihlal etme ve kişisel verilerin kaydedilmesi suçlarını işlediği iddiasıyla başvuru hakkında soruşturma başlatmıştır. Soruşturma neticesinde Başsavcılık; başvurunun kişiler arasındaki konuşmaların dinlenmesi ve kayda alınması, konut dokunulmazlığını ihlal etme ve kişisel verilerin kaydedilmesi suçlarından cezalandırılması talebiyle 17/5/2017 tarihli iddianame düzenlemiştir.

İddianamenin kabulü ile açılan dava, İstanbul 29. Ağır Ceza Mahkemesinde görülmeye başlamıştır. Mahkeme, yetkisizlik kararı vererek dosyanın nöbetçi yetkili Kırklareli Ağır Ceza Mahkemesine gönderilmesine karar vermiştir. Yetkisizlik kararı üzerine yargılamaya Kırklareli 2. Ağır Ceza Mahkemesi (Mahkeme) devam etmiştir.

Mahkeme 24/4/2019 tarihli kararıyla başvuru hakkında kişiler arasındaki konuşmaların dinlenmesi ve kayda alınması, konut dokunulmazlığını ihlal ve kişisel verilerin kaydedilmesi suçlarını işlediği gerekçesiyle çeşitli hapis cezalarına hükmetmiş; verilen hapis cezalarını ertelemiştir. Gerekçeli kararın ilgili kısmı şöyledir:

"...[s]anığın kişilik özellikleri, duruşmadaki tutum ve davranışları gözönüne alınarak yeniden suç işlemeyeceği hususunda kanaate varılamaması sebebi ile hakkında CMK'nın 231. maddesi uygulanma[masına], sanığın daha önce kasıtlı bir suçtan mahkum olmaması, bir daha suç işlemeyeceği hususunda mahkememizde olumlu kanaat gelmiş olması dikkate alınarak hakkında verilen ceza[ların] TCK nun 51. maddesi gereğince ertelenmesine karar verilmiş...[tir.]"

Başvurucu, istinaf kanun yoluna başvurmuştur. İstinaf talebi İstanbul Bölge Adliye Mahkemesi 27. Ceza Dairesi (Daire) tarafından esastan reddedilmiştir. Başvurucu, nihai hükmü 31/10/2020 tarihinde öğrendikten sonra 26/11/2020 tarihinde bireysel başvuruda bulunmuştur.

Başvurucu; yapılan yargılama sonucunda verilen hapis cezalarının 26/9/2004 tarihli ve 5237 sayılı Türk Ceza Kanunu'nun 51. maddesi gereğince ertelenmesine rağmen, bir daha suç işlemeyeceği hususunda Mahkemenin olumlu kanaat getirmediği gerekçesiyle 4/12/2004 tarihli ve 5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanunu'nun 231. maddesinin uygulanmasına yer olmadığına karar verdiğini belirterek gerekçeli hakkının ihlal edildiğini ileri sürmüştür.

Adalet Bakanlığı (Bakanlık) görüşünde; başvurunun yargılama aşamasında lehine olan hususları ileri sürebildiği, aleyhine olan delillere karşı çıkabildiği, yargılamaya konu olayı kendi açısından anlatabildiği ve Mahkemece dosya kapsamındaki delillere göre karar verildiği ifade edilmiştir.

DulkadirHan Hukuk Bürosu
Av. Gizay Dulkadir
Stj. Av. Şükrü Bereket
Stj. Av. Zeynep Hasbek

Başvurucu, Bakanlık görüşüne ilişkin beyanında genel olarak bireysel başvuru formundaki iddialarını yinelemiştir.

Mahkeme kararının çelişkili olduğu iddiası; kararın gerekçesinin doyurucu, ikna edici ve yeterli olmadığına ilişkin olup adil yargılanma hakkının unsurlarından olan gerekçeli karar hakkı kapsamında incelenmelidir (Nesrin Kılıç, B. No: 2013/772, 7/11/2013, § 31).

Anayasa'nın 36. maddesinin birinci fıkrasında herkesin adil yargılanma hakkına sahip olduğu belirtilmiş ancak gerekçeli karar hakkından açıkça söz edilmemiştir. Bununla birlikte Anayasa'nın 141. maddesinin üçüncü fıkrasında "Bütün mahkemelerin her türlü kararları gerekçeli olarak yazılır." denilerek kararlarını gerekçeli olarak yazma yükümlülüğü mahkemelere yüklenmiştir. Anayasa'nın 36. maddesi, 141. maddesinin üçüncü fıkrası ışığında yorumlandığında adil yargılanma hakkının gerekçeli karar hakkını da güvence altına almaktadır. Öte yandan adil yargılanma hakkı doğası gereği gerekçeli karar hakkını da içerir. Bu sebeple gerekçeli karar hakkı, Anayasa'nın 36. maddesinde düzenlenen adil yargılanma hakkının temel güvencelerinden biridir (Hilmi Kocabay ve diğerleri, B. No: 2018/27686, 17/11/2021, § 77).

Gerekçeli karar hakkı, kişilerin adil bir şekilde yargılanmalarını sağlamayı ve denetlemeyi amaçlar. Bu hak, tarafların muhakeme sırasında ileri sürdükleri iddiaların kurallara uygun biçimde incelenip incelenmediğini bilmeleri, ayrıca demokratik bir toplumda kendi adlarına verilen yargı kararlarının gerekçelerini toplumun öğrenmesinin sağlanması için de gereklidir (Sencer Başat ve diğerleri [GK], B. No: 2013/7800, 18/6/2014, §§ 31, 34).

Bir kararda tam olarak hangi unsurların bulunması gerektiği davanın niteliğine ve koşullarına bağlıdır. Muhakeme sırasında açık ve somut bir biçimde öne sürülen iddia ve savunmaların davanın sonucuna etkili, başka bir deyişle davanın sonucunu değiştirebilecek nitelikte olması hâlinde davayla doğrudan ilgili olan bu hususlara mahkemelerce makul bir gerekçe ile yanıt verilmelidir (Sencer Başat ve diğerleri, § 35). Aksi bir tutumla mahkemenin davanın sonucuna etkili olduğunu kabul ettiği bir husus hakkında ilgili ve yeterli bir yanıt vermemesi veya yanıt vermeyi gerektiren usul veya esasa dair iddiaları cevapsız bırakması hak ihlaline neden olabilecektir (Sencer Başat ve diğerleri, § 39).

Anayasa Mahkemesinin gerekçeli karar hakkı bağlamındaki görevi uyuşmazlığın esası yönünden önem taşıyan meselelere ilişkin olarak yargı mercilerinin ilgili ve yeterli bir gerekçe ortaya koyup koymadıklarını incelemekten ibarettir. Anayasa Mahkemesinin söz konusu gerekçelerin hukuka uygun olup olmadığını denetleme gibi bir görevi bulunmadığı gibi yargı mercilerinin kararlarındaki hukuka aykırılıkları gidermek de Anayasa Mahkemesinin görevi değildir (benzer bir değerlendirme için bkz. Halit Kabadağ, B. No: 2019/3589, 23/11/2021, § 30).

Yargıtay uygulamasına göre sanığın kişilik özellikleri ile duruşmadaki tutum ve davranışlarına göre yeniden suç işlemeyeceği hususunda olumlu kanaat edinilemediği gerekçesiyle hakkında hükmün açıklanmasının geri bırakılmamasına karar verildikten sonra ileride tekrar suç işlemeyeceği hususunda olumlu kanaat edinildiğinden bahisle hükmedilen hapis cezasının ertelenmesine karar verilmek suretiyle hükümde çelişkiye neden olunması durumunda bozma kararı verilmektedir (birçok karar arasından bkz. Yargıtay 12. Ceza Dairesinin 26/9/2018 tarihli ve E.2018/2874, K.2018/8744 sayılı kararı; Yargıtay 11. Ceza Dairesinin 24/5/2023 tarihli ve E.2019/9351, K.2023/4431 sayılı kararı).

Somut olayda yapılan yargılama sonucunda başvuruçunun bir daha suç işlemeyeceği hususunda Mahkemece olumlu kanaat getirilmesi nedeniyle verilen hapis cezaları 5237 sayılı Kanun'un 51. maddesi gereğince ertelenmesine karşın bu kez hakkında bir daha suç işlemeyeceği hususunda olumlu kanaat getirilmemesi nedeniyle 5271 sayılı Kanun'un 231. maddesinin uygulanmasına yer olmadığına

DulkadirHan Hukuk Bürosu

Av. Gizay Dulkadir

Stj. Av. Şükrü Bereket

Stj. Av. Zeynep Hasbek

karar verilmiştir. Böylelikle Mahkeme, başvuru hakkında hapis cezasının bireyselleştirilmesine ilişkin önem taşıyan bir konuda çelişkili bir gerekçe ortaya koymuştur. Yargıtay uygulaması ve yargılama süreci bir bütün olarak değerlendirildiğinde davayla doğrudan ilgili olan bu konuda Mahkemenin makul bir gerekçe sunabildiğinden bahsetmek mümkün görülmemiştir. Bu nedenle başvuru hakkının ihlal edildiği sonucuna varılmıştır.

Açıklanan gerekçelerle Anayasa'nın 36. maddesinde güvence altına alınan adil yargılanma hakkı kapsamındaki gerekçeli karar hakkının ihlal edildiğine karar verilmiştir.

MEHMET FATİH YILMAZ BAŞVURUSU

Başvuru Numarası: 2019/6613

Karar Tarihi: 2/10/2024

Başvuru, nasıpları onaylanmamış subay adaylarının statüye geçiş işlemlerinin olağanüstü hâl kanun hükmünde kararnamesiyle iptal edilmesi üzerine açılan davanın Olağanüstü Hâl İşlemleri İnceleme Komisyonuna gönderilmesi yerine incelenmeksizin reddedilmesi nedeniyle mahkemeye erişim hakkının ihlal edildiği iddiasına ilişkindir.

Başvurucu, Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK) bünyesinde görev yaparken girdiği sınavı kazanarak subay olmak amacıyla kurs almıştır.

3/10/2016 tarihli ve 675 sayılı Olağanüstü Hal Kapsamında Bazı Tedbirler Alınması Hakkında Kanun Hükmünde Kararname'nin (675 sayılı KHK) 6. maddesinin (1) numaralı fıkrasının (b) bendiyle 27/7/1967 tarihli ve 926 sayılı Türk Silâhlı Kuvvetleri Personel Kanunu'nun 109. maddesi uyarınca astsubaylıktan subaylığa, 18/3/1986 tarihli ve 3269 sayılı Uzman Erbaş Kanunu'nun 15. maddesi uyarınca uzman erbaşlıktan astsubaylığa geçiş aşamasında olan ancak nasıpları onaylanmamış adayların statüye geçiş işlemleri iptal edilmiştir. Bu kapsamda başvuru hakkının ihlal edildiği iddiasına ilişkindir.

Başvurucu 675 sayılı KHK'nın 6. maddesinin (1) numaralı fıkrasının (b) bendi gereğince subaylığa nasbedilmeyeceğini öğrenmesi üzerine bu işlemin iptali ve bu işlem nedeniyle yoksun kaldığı parasal hakların tazmini talebiyle dava açmıştır.

Ankara 7. İdare Mahkemesi (Mahkeme) davanın incelenmeksizin reddine karar vermiştir. Kararda, nasbedilmeme durumunun doğrudan ve kanun niteliğini taşıyan bir hukuki düzenleme olan 675 sayılı KHK ile varlık kazandığı, bu konuda idareye herhangi bir değerlendirme yapma ya da başka yönde işlem kurma imkânının tanınmaması sebebiyle idari davaya konu olabilecek bir işlemin varlığından söz edilmesine imkân bulunmadığı ifade edilmiştir. Karar kanun yolu incelemesinden geçerek kesinleşmiştir.

Başvurucunun gelişen süreç içerisinde farklı sebeplerle subaylık statüsünü elde edemediği anlaşılmaktadır. Nihai karar başvurucuya 23/1/2019 tarihinde tebliğ edilmiştir. Başvurucu 19/2/2019 tarihinde bireysel başvuruda bulunmuştur.

Başvurucu, Mahkemenin kendi görev alınana giren davayı incelemeyeceğini belirterek adil yargılanma hakkının ihlal edildiğini ileri sürmüştür.

Bakanlık görüşünde, başvuru hakkının ihlal edilip edilmediği konusunda yapılacak incelemede Anayasa ve ilgili mevzuat hükümleri ile somut olayın kendine özgü koşullarının

DulkadirHan Hukuk Bürosu
Av. Gizay Dulkadir
Stj. Av. Şükrü Bereket
Stj. Av. Zeynep Hasbek

dikkate alınması gerektiği belirtilmiştir. Bakanlık görüşünün ekinde yer alan Milli Savunma Bakanlığı yazısında; bağıli yetki kapsamında nasip işleminin yapılmayarak ilişğin kesilmesinde hukuka aykırılık olmadığı, başvurucunun ilişği 675 sayılı KHK ile kesildiğinden söz konusu yasama işlemine karşı yapılan bireysel başvurunun reddedilmesi gerektiği ileri sürülmüştür.

Başvurucunun bu iddialarının mahkemeye erişim hakkı kapsamında incelenmesi gerektiği değerlendirilmiştir.

Anayasa Mahkemesinin Engin Kaplan ve diğerleri (B. No: 2018/26741, 19/12/2023) kararına konu olayda başvurucular, TSK bünyesinde görev yaparken girdikleri sınavı kazanarak astsubay/subay olmak amacıyla kurs almış ancak statüye geçiş işlemlerinin 675 sayılı KHK'nın 6. maddesinin birinci fıkrasının (a) bendi ile iptal edilmesi üzerine nasbedilmemiş ve sonrasında da bu statülere geçememişlerdir. Başvurucuların nasıplarının yapılmaması üzerine açtıkları davalar, nasbedilmeme durumunun doğrudan ve kanun niteliğini taşıyan bir hukukî düzenleme olan 675 sayılı KHK ile varlık kazandığı gerekçesiyle incelenmeksizin reddedilmiştir.

Anayasa Mahkemesinin olay ve olguları somut başvuru ile benzer nitelikte olan Engin Kaplan ve diğerleri kararında, keyfiliğe karşı başvuruculara anayasal güvenceler sağlayacak nitelikte bir yorumla Olağanüstü Hâl İşlemleri İnceleme Komisyonuna (OHAL Komisyonu) gönderilmek yerine incelenmeden reddedilmesi nedeniyle başvurucuların Anayasa'nın 36. maddesinde güvence altına alınan adil yargılanma hakkı kapsamındaki mahkemeye erişim hakkının ihlal edildiği sonucuna ulaşılmıştır (Engin Kaplan ve diğerleri § § 13-18).

Somut olayda; başvurucunun statüye geçiş işleminin olağanüstü hâl KHK'sı ile iptal edildiği ve sonrasında da bu statüye geçemediği, nasbının yapılmaması üzerine açtığı davanın keyfiliğe karşı başvurucuya anayasal güvenceler sağlayacak nitelikte bir yorumla OHAL Komisyonuna gönderilmek yerine incelenmeden reddedildiği anlaşıldığından Engin Kaplan ve diğerleri kararında açıklanan ilkelerden ve ulaşılan sonuçtan ayrılmayı gerektiren bir durum bulunmamaktadır.

Başvurucunun Anayasa'nın 36. maddesinde güvence altına alınan adil yargılanma hakkı kapsamındaki mahkemeye erişim hakkının ihlal edildiğine karar verilmesi gerekir.

Başvurucu ayrıca, eşitlik ilkesinin ve masumiyet karinesinin ihlal edildiğini iddia etmiştir. Mahkemeye erişim hakkı şikâyeti yönünden ulaşılan sonuç gözetildiğinde başvurucunun diğer bazı haklarının ihlal edildiği iddialarının ayrıca incelenmesine gerek olmadığına karar verilmiştir.

OĞUZHAN ÇELİK VE DİĞERLERİ BAŞVURUSU

Başvuru Numarası: 2020/2457

Karar Tarihi: 2/10/2024

Başvurular, temin faaliyeti tamamlanmamış olan astsubay/subay adaylarının temin faaliyetlerinin olağanüstü hâl kanun hükmünde kararnamesiyle iptal edilmesi üzerine açılan davaların Olağanüstü Hâl İşlemleri İnceleme Komisyonuna (OHAL Komisyonu) gönderilmesi yerine incelenmeksizin reddedilmesi nedeniyle mahkemeye erişim hakkının ve yargılamanın uzun sürmesi nedeniyle makul sürede yargılanma hakkının ihlal edildiği iddialarına ilişkindir. Başvuruların kabul edilebilirlik incelemesinin Bölüm tarafından yapılmasına karar verilmiştir. Ekli listenin (B) sütununda gösterilen dosyalar, konu yönünden hukuki irtibat bulunması nedeniyle 2020/2457 numaralı bireysel başvuru dosyası ile

DulkadirHan Hukuk Bürosu
Av. Gizay Dulkadir
Stj. Av. Şükrü Bereket
Stj. Av. Zeynep Hasbek

birleştirilmiş, diğer başvuru dosyaları kapatılmış ve inceleme 2020/2457 numaralı bireysel başvuru dosyası üzerinden yürütülmüştür.

Anayasa Mahkemesi olay ve olguları somut başvuru ile benzer nitelikte olan Ayhan Orhanlı ([GK], B. No: 2019/7991, 23/2/2023) kararında, 1/2/2018 tarihli ve 7075 sayılı Olağanüstü Hal İşlemleri İnceleme Komisyonu Kurulması Hakkında Kanun Hükmünde Kararnamenin Değiştirilerek kabul Edilmesine Dair Kanun'un 2. maddesinin (2) numaralı fıkrası uyarınca OHAL kapsamındaki KHK'larla gerçek kişilerin hukuki statülerine ilişkin olarak doğrudan düzenlenen işlemlerin OHAL Komisyonunun yetkisinde olduğunu belirtmiş; temin faaliyetinin OHAL KHK'sı ile iptal edilmesi ve nasbının yapılmaması üzerine açtığı davada keyfiliğe karşı başvurucuya anayasal güvenceler sağlayacak nitelikte bir yorumla dosyanın OHAL Komisyonuna gönderilmesi yerine davanın incelenmeksizin reddedilmesi suretiyle yapılan müdahalenin Anayasa'nın 15. maddesinde öngörülen durumun gerektirdiği ölçüde olmadığı, başvurucunun adil yargılanma hakkı kapsamındaki mahkemeye erişim hakkının ihlal edildiği sonucuna ulaşmıştır. Somut başvurularda, anılan kararda açıklanan ilkelerden ve ulaşılan sonuçtan ayrılmayı gerektiren bir durum bulunmamaktadır.

Ayrıca yine Ayhan Orhanlı kararında da belirtildiği üzere OHAL Komisyonunun görev süresi 22/1/2023 tarihinde sona ermişse de 7075 sayılı Kanun'a eklenen geçici 5. maddede görev süresinin sona ermesinden sonra Komisyonun görevleri kapsamındaki hususlarda mahkemelerce verilecek kararlar üzerine yapılması gerekli iş ve işlemleri yürütecek kurum ve kuruluşlar belirlenmiştir. Bu itibarla başvurucuların Anayasa'nın 36. maddesinde güvence altına alınan adil yargılanma hakkı kapsamındaki mahkemeye erişim hakkının ihlal edildiğine karar verilmiştir.

ADNAN ÖZGÜN VE DİĞERLERİ BAŞVURUSU

Başvuru Numarası: 2020/8289

Karar Tarihi: 16/5/2024

Başvuru; ortaklığın giderilmesi davasına konu taşınmaz üzerindeki ihtiyati tedbirin uzun süre devam etmesi nedeniyle mülkiyet hakkının, yargılamanın uzun sürmesi nedeniyle de makul sürede yargılanma hakkının ihlal edildiği iddialarına ilişkindir.

Melikgazi Belediye Başkanlığı (İdare) tarafından 14/7/2008 tarihinde başvurucuların murisinin de aralarında olduğu davalılara karşı ortaklığın giderilmesi davası açılmıştır. Mahkemece 24/4/2009 tarihinde dava konusu taşınmaz üzerine ihtiyati tedbir şerhi konulmuştur.

Mahkeme tarafından 13/7/2010 tarihli celsede başvurucuların murisinin vefat ettiği anlaşıldığından başvurucuların da dâhil olduğu mirasçılar davaya dâhil etmek üzere İdarenin vekiline süre verilmiş, 17/4/2012 tarihli celsede bahsi geçen tüm mirasçıların davaya dâhil edildiği ve ilgili tebligatların yapıldığı belirtilmiştir. Başvurucular, yargılama aşamasında ihtiyati tedbir kararının kaldırılması yönünde talepte bulunmamıştır.

Mahkeme 27/3/2014 tarihinde davanın kabulüyle taşınmaz üzerindeki ortaklığın satış suretiyle giderilmesine karar vermiş, karar temyiz edilmeksizin 18/5/2017 tarihinde kesinleşmiştir. Başvurucular 21/2/2020, 2/3/2020 ve 15/1/2021 tarihlerinde bireysel başvuruda bulunmuştur.

İdare 25/1/2023 tarihinde ihtiyati tedbir kararının kaldırılmasını talep etmiş, Mahkeme ilgili Tapu Müdürlüğüne gönderdiği 16/2/2023 tarihli yazıyla ihtiyati tedbir kararının terkin edilmesi gerektiğini bildirmiştir. Tapu Müdürlüğü ise Mahkemeye gönderdiği aynı tarihli yazıyla, mahkeme kararı DulkadirHan Hukuk Bürosu

Av. Gizay Dulkadir

Stj. Av. Şükrü Bereket

Stj. Av. Zeynep Hasbek

gönderilmediği için tedbir kararının kaldırılmadığını açıklamıştır. İdare 3/3/2023 tarihinde ihtiyati tedbir kararının kaldırılmasını tekrar talep etmiştir. Mahkeme talebin gereğinin 16/2/2023 tarihli yazıyla yerine getirilmesi sebebiyle başka bir işlem yapılmasına yer olmadığına karar vermiştir. Ulusal Yargı Ağı Bilişim Sistemi (UYAP) üzerinden yapılan incelemede ihtiyati tedbirin devam ettiği anlaşılmıştır.

Komisyonda 22/11/2023 tarihinde 2021/5096 numaralı başvuruda makul sürede yargılanma hakkının ihlal edildiği iddiasının başvuru yollarının tüketilmemesi nedeniyle kabul edilemez olduğuna, başvurunun mülkiyet hakkının ihlal edildiğine yönelik şikâyete ilişkin kısmının kabul edilebilirlik incelemesinin Bölüm tarafından yapılmasına karar verilmiştir. Aralarında konu bakımında hukuki irtibat bulunması nedeniyle 2020/9684 ve 2021/5096 numaralı bireysel başvuru dosyalarının 2020/8289 numaralı bireysel başvuru dosyası ile birleştirilmesine karar verilmiştir.

Başvurucular, dava konusu taşınmaz üzerindeki ihtiyati tedbir kararının uzun süre devam ettiğini belirterek mülkiyet haklarının ihlal edildiğinden yakınmıştır. Başvurular, mülkiyet hakkı kapsamında incelenmiştir.

Anayasa Mahkemesi, olay ve olguları somut başvuru ile benzer nitelikte olan Hesna Funda Baltalı ve Baltalı Gıda Hayvancılık San. ve Tic. Ltd. Şti. ([GK], B. No: 2014/17196, 25/10/2018), İhsan Metin (B. No: 2015/7044, 23/1/2019), İbrahim Geçer (B. No: 2014/19056, 19/2/2019) ve Şeyhmus Terece ([GK], B. No: 2017/26532, 23/7/2020) kararlarında uygulanacak anayasal ilkeleri belirlemiştir. Bu çerçevede mülkiyet hakkını sınırlandıran bir tedbirin uygulanmasının ölçülü olabilmesi için kapsamı ve süresi itibarıyla orantılı olarak uygulanması gerektiği ve tedbirin makul olmayan bir süre devam etmesinin mülkiyet hakkının tanıdığı yetkilerin kullanılmasının belirsiz olacak şekilde ötelenmesi suretiyle mülk sahibine orantısız bir külfet yüklediği gerekçesiyle mülkiyet hakkının ihlal edildiği sonucuna ulaşmıştır. Somut başvuruda 24/4/2009 tarihli mahkeme kararıyla konulan ihtiyati tedbirin devam ettiği görülmüştür. Yaklaşık on dört yılı aşkın süredir devam eden ihtiyati tedbirin süresi itibarıyla orantılı olmadığı anlaşıldığından anılan kararlarda açıklanan ilkelere ve ulaşılan sonuçtan ayrılmayı gerektiren bir durum bulunmamaktadır. Açıklanan gerekçelerle başvuruların bu kısmı hakkında Anayasa'nın 35. maddesinde güvence altına alınan mülkiyet hakkının ihlal edildiğine karar verilmiştir.

KARŞIOY GEREKÇESİ

Başvurucu dava konusu taşınmaz üzerindeki ihtiyati tedbir kararının uzun süre devam ettiğini belirterek mülkiyet hakkının ihlal edildiğini ileri sürmüştür.

Başvuru konusu ihtiyati tedbir kararının verildiği tarihte yürürlükte bulunan 18/6/1927 tarihli ve 1086 sayılı Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanunu'nun 108 ve 111. maddelerine göre ihtiyati tedbir kararına itiraz edilebileceği gibi ihtiyati tedbir kararının kaldırılmasının talep edilmesi mümkündür. Nitekim ihtiyati tedbir kararına karşı benzer müesseselere 12/1/2011 tarihli ve 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu'nun 394. ve 395. maddelerinde de yer verilmiştir.

Anayasa Mahkemesince İsmail Buğra İşlek (B. No: 2013/1177, 26/3/2013) kararında bireysel başvuru yolunun ikincil niteliği gereği bireysel başvuruda bulunabilmek için öncelikle olağan kanun yollarının tüketilmesinin zorunlu olduğu belirtilmiştir. Başvurucunun bireysel başvuru konusu şikâyetini öncelikle ve süresinde yetkili idari ve yargısal mercilere usulüne uygun olarak iletmesi, bu konuda sahip olduğu bilgi ve delilleri zamanında bu makamlara sunması, bu süreçte dava ve başvurusunu takip etmek için gerekli özeni göstermiş olması gerekir.

DulkadirHan Hukuk Bürosu
Av. Gizay Dulkadir
Stj. Av. Şükrü Bereket
Stj. Av. Zeynep Hasbek

Somut olayda başvuru sahiplerinin ihtiyati tedbir kararı verildiği tarihten itibaren yargılama boyunca ve Mahkeme kararının kesinleşmesinden sonra dava konusu taşınmaz üzerindeki ihtiyati tedbir kararının kaldırılmasına ilişkin herhangi bir girişimde bulunmadığı anlaşılmıştır.

Bu bilgiler doğrultusunda başvuru sahipleri yargılama sırasında ihlale neden olduğu iddia edilen tedbir kararının kaldırılmasını talep etmeyerek yargısal yolları usulünce tüketmemiştir. Bu gerekçelerle mülkiyet hakkına yapılan müdahalenin başvuru yollarının tüketilmemesi nedeniyle kabul edilemez olduğu değerlendirildiğinden çoğunluğun aksi yöndeki kararına iştirak edilmemiştir.

E.E.T.BAŞVURUSU

Başvuru Numarası: 2021/35038

Karar Tarihi: 11/7/2024

Başvuru, suç tarihinde çocuk olan başvuru sahibinin hakkında suç tarihinden uzun süre geçtikten sonra kovuşturmanın duruşma devresinde uygulanan tutuklama tedbirinin hukuki olmaması nedeniyle kişi hürriyeti ve güvenliği hakkının ihlal edildiği iddiasına ilişkindir.

İstanbul Anadolu Cumhuriyet Başsavcılığı (Başsavcılık) tarafından olay tarihi olan 9/7/2020 tarihinde on üç yaşında olan mağdurenin kanuni temsilcisinin şikâyeti üzerine 17/8/2004 doğumlu olup olay tarihinde on beş yaşında olan başvuru sahibi ve diğer iki şüpheli hakkında cinsel saldırı suçundan soruşturma başlatılmıştır. Mağdurenin soruşturma kapsamında temin edilen jinekolojik ve psikiyatrik raporlarında cinsel saldırı eyleminin organ sokma suretiyle gerçekleştiği ve eylem neticesinde mağdurenin psikolojisinin bozulduğu tespitleri bulunmaktadır.

Soruşturma kapsamında ifadesi alınan mağdure, başvuru sahibi ile rızasıyla ilişkiye girdiğini beyan etmiştir. Çocuğun nitelikli cinsel istismarı suçu isnadıyla başvuru sahibinin ifadesi alınmış, başvuru sahibi üzerine atılı suçlamaları reddetmiştir.

Başsavcılık, başvuru hakkında tutuklama sebeplerinin bulunduğunu fakat atılı suça ilişkin tutuklama yasağının öngörülmesi nedeniyle başvuru hakkında çocuğun cinsel istismarı suçunu işlediği isnadı nedeniyle adli kontrol tedbiri uygulanmasına karar verilmesi talebinde bulunmuştur. 13/7/2020 tarihinde İstanbul Anadolu 4. Sulh Ceza Hâkimliği (Sulh Ceza Hâkimliği) suça sürüklenen çocuğun üzerine atılı suçun vasfı, mevcut delil durumu, işin önemi ve verilmesi beklenen ceza gözetilerek başvuru hakkında yurt dışına çıkamama ve haftada bir gün imza atma şeklinde adli kontrol tedbirlerinin uygulanmasına karar vermiştir.

Çocuk Ağır Ceza Mahkemesindeki yargılama 11/2/2021 tarihinde İstanbul Anadolu 2. Ağır Ceza Mahkemesinde (Ağır Ceza Mahkemesi) aynı olayla ilgili olarak diğer iki sanık hakkında yürütülen yargılama ile birleştirilmiştir. Birleştirmeye Ağır Ceza Mahkemesinin 9/2/2021 tarihli müzekkere ile onay vermesi sonrasında 11/2/2021 tarihinde karar verilmiştir.

Ağır Ceza Mahkemesince 9/2/2021 tarihli duruşmada, birleşen yargılamada suça sürüklenen çocuk olan başvuru sahibinin gelecek duruşmada ifadesinin alınması için -yargılamada tutuklu iki sanık bulunması nedeniyle- başvuru hakkında zorla getirme emri düzenlenmesine karar verilmiştir. Dosyaların birleştirilmesi sonrasında gerçekleşen 6/4/2021 tarihli duruşmada Ağır Ceza Mahkemesi "atılı suçun vasıf ve mahiyeti, adli kontrol hükümlerinin yetersiz kalacağı, mevcut delil durumu ve atılı suçun katalog suçlardan olduğu" gerekçesiyle başvuru sahibinin tutuklanmasına karar vermiştir. Başvuru sahibinin

DulkadirHan Hukuk Bürosu
Av. Gizay Dulkadir
Stj. Av. Şükrü Bereket
Stj. Av. Zeynep Hasbek

itirazı İstanbul Anadolu 3. Ağır Ceza Mahkemesince dosya kapsamına göre tutuklama kararının orantılı olduğu belirtilerek 16/4/2021 tarihinde reddedilmiştir.

Başvurucu, ret kararını 20/4/2021 tarihinde öğrendiğini bildirmiş olup 6/5/2021 tarihinde bireysel başvuruda bulunmuştur.

Başvurucu, adli kontrol şartlarına uyduğu ve kaçma şüphesini destekleyecek bir kanıt olmamasına rağmen, bir yıl sonra kaçma şüphesi gerekçesiyle tutuklanmasının hukuka aykırı olduğunu ve kişi hürriyeti ile güvenliği hakkının ihlal edildiğini ileri sürmüştür. Adalet Bakanlığı, başvurusunun tahliye edildiğini ve tazminat davası açabileceğini belirtmiş; Anayasa Mahkemesi ise olayın adli raporlar ve isnat edilen suçun niteliği dikkate alınarak incelenmesi gerektiğini bildirmiştir.

Başvurucu, Yargıtay'ın suç niteliğini farklı değerlendirdiğini ve mahkûmiyet kararını bozduğunu, bu nedenle tutuklama gerekçelerinin yeterli olmadığını iddia etmiştir. Anayasa Mahkemesi, tutuklama tedbirinin uygulanabilmesi için suçun işlenmesine dair kuvvetli belirtilerin bulunması gerektiğini ve bu durumda başvurusunun kanuni bir dayanağa göre tutuklandığını ancak kaçma şüphesi ile delil karartma riskine dair somut gerekçelerin sunulmadığını tespit etmiştir.

Mahkeme, tutuklama kararında suçun katalog suç olarak kabul edilmesinin tek başına kaçma şüphesini doğurmadığını ve başvurusunun kaçma riski ya da adli kontrol hükümlerine aykırılık gösterdiğine dair somut olgulara dayanılmadığını belirlemiştir. Tutuklama tedbirinin meşru bir amaç taşımadığı ve başvurusunun kişi hürriyeti ile güvenliği hakkının ihlal edildiği sonucuna ulaşılmıştır.

Açıklanan gerekçelerle Anayasa'nın 19. maddesinin üçüncü fıkrası bağlamında kişi hürriyeti ve güvenliği hakkının ihlal edildiğine karar verilmiştir.

A.B. BAŞVURUSU

Başvuru Numarası: 2019/2230

Karar Tarihi: 12/6/2024

Başvuru; devlet memurluğundan çıkarma disiplin cezasına karşı açılan davada disiplin işlemine konu eyleme ilişkin ceza yargılaması sonucunda verilen beraat kararının dikkate alınmaması ve başvurusunun disiplin cezası almasına sebep olan görüşmelerin yapıldığı hattı kendisinin kullanmadığı iddialarının karşılanmaması nedeniyle gerekçeli karar hakkının ihlal edildiği iddialarına ilişkindir.

Başvurucu, Mezitli Toplum Sağlığı Merkezinde ebe olarak görev yapmaktayken 14/7/1965 tarihli ve 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'nun 125. maddesinin E bendinin (g) alt bendi uyarınca Sağlık Bakanlığı Yüksek Disiplin Kurulunun 16/2/2011 tarihli kararıyla devlet memurluğundan çıkarılmıştır.

Başvurucu söz konusu işlemin iptali ve işlem nedeniyle uğradığı maddi zararlarının tazmini talebiyle dava açmıştır. Mersin 2. İdare Mahkemesi (Mahkeme) 4/11/2015 tarihli kararıyla davayı reddetmiştir.

Mahkeme kararı, Danıştay Onikinci Dairesinin 21/2/2017 tarihli kararıyla ayrı bir gerekçe belirtilmeksizin onanmıştır. Başvurusunun karar düzeltme istemi de aynı Dairenin 13/11/2018 tarihli kararıyla reddedilmiştir.

Başvurucu hakkında suç işlemek amacıyla kurulan örgüte üye olma, bir kimseyi fuhuşa teşvik etme veya yaptırma veya aracılık etme veya yer temin etme suçlarından Mersin 2. Ağır Ceza Mahkemesinde (Ceza Mahkemesi) dava açılmıştır. Ceza Mahkemesinin 29/4/2016 tarihli kararıyla örgüt adına suç işleme

DulkadirHan Hukuk Bürosu

Av. Gizay Dulkadir

Stj. Av. Şükrü Bereket

Stj. Av. Zeynep Hasbek

suçundan başvuruçunun beraatine karar verildiği ve bu kararın temyiz edilmeden 9/5/2016 tarihinde kesinleştiği görülmüştür.

Başvuruçucu; ceza davasında verilen kararı, temyize ilişkin karar verilmeden önce 12/5/2016 tarihinde Danıştaya sunmuştur.

Başvuruçucu, nihai kararı 19/12/2018 tarihinde öğrenmiş; 16/1/2019 tarihinde bireysel başvuruda bulunmuştur.

Her ne kadar başvuru formunda ceza yargılaması ile ilgisi olan iddialara da yer verildiği görülmekte ise de bakılmakta olan bireysel başvurunun konusunun disiplin cezasına ilişkin mahkeme kararı olduğu görüldüğünden anılan iddialar değerlendirilmemiştir.

Başvuruçucu; üzerine atılı fiillerin tek dayanağı olan görüşmelerin yapıldığı telefon hattını kendisinin kullanmadığı iddiasının karşılanmaması nedeniyle adil yargılanma hakkının, hakkında kesinleşmiş bir yargı kararı olmadan iddia niteliğindeki açıklamalara itibar edilerek kamu görevinden çıkarılması ve aynı iddialarla hakkında açılan ceza yargılaması sonucunda verilen beraat kararının dikkate alınmaması nedeniyle masumiyet karinesinin ihlal edildiğini iddia etmiştir.

Adalet Bakanlığı (Bakanlık) Bakanlık görüşünde; Anayasa ve ilgili mevzuat hükümleri, Anayasa Mahkemesi içtihadı ve somut olayın kendine özgü koşullarının dikkate alınması gerektiği ifade edilmiştir. Başvuruçucu Bakanlık görüşüne karşı verdiği cevapta, benzer nitelikteki kararlara göre hakkında verilen beraat kararının dikkate alınması gerektiğini ileri sürmüştür.

Anayasa Mahkemesi, olayların başvuruçucu tarafından yapılan hukuki nitelendirmesi ile bağlı olmayıp olay ve olguların hukuki tavsifini kendisi takdir eder. Başvuruçunun şikâyetlerinin özünün ilk derece mahkemesi ve temyiz aşamasında ileri sürdüğü iddiaların karşılanmamasına ilişkin olduğundan başvuru, gerekçeli karar hakkı kapsamında incelenmiştir.

Anayasa'nın 36. maddesinde yer alan adil yargılanma hakkı, mahkemelerin gerekçeli karar sunma zorunluluğunu da kapsar. Anayasa'nın 141. maddesi uyarınca tüm mahkeme kararlarının gerekçeli yazılması gerekmekte olup, bu zorunluluk her türlü iddia ve savunmaya ayrıntılı yanıt verilmesini gerektirmese de, davanın esasını etkileyen iddialara makul gerekçelerle yanıt verilmesini gerektirir. Yargılama sırasında davanın sonucunu etkileyebilecek nitelikteki iddialara yanıt verilmemesi, gerekçeli karar hakkının ihlali anlamına gelir.

Somut olayda başvuruçucu, kendisinin kullanmadığını belirttiği bir telefon hattı üzerinden yapılan görüşmeler nedeniyle disiplin cezası almıştır. Ancak, mahkeme bu iddiayı yeterli gerekçeyle incelememiş, ayrıca başvuruçunun aynı fiilden ceza yargılamasında beraat ettiğine dair temyiz aşamasında sunduğu kararı da değerlendirmemiştir. Danıştay'ın bu beraat kararını dikkate almadan kararını oyçokluğuyla onaması, karşıoyda da belirttiği gibi, gerekçeli karar hakkının ihlaline yol açmıştır.

Anayasa Mahkemesi, bu ihlal kararının davanın esasına dair bir değerlendirme içermediğini, gerekçeli karar hakkının yalnızca tarafların iddialarının yargılama kurallarına uygun olarak incelenip incelenmediğini bilmesine olanak tanıyan bir güvence olduğunu vurgulamıştır. Bu nedenle, ihlalin giderilmesi için ilgili yargı mercilerinin başvuruçunun iddialarını dikkate alarak yeni bir değerlendirme yapması gerektiğini belirtmiştir.

Açıklanan gerekçelerle Anayasa'nın 36. maddesinde güvence altına alınan adil yargılanma hakkı kapsamında gerekçeli karar hakkının ihlal edildiğine karar verilmiştir.

DulkadirHan Hukuk Bürosu
Av. Gizay Dulkadir
Stj. Av. Şükrü Bereket
Stj. Av. Zeynep Hasbek

MEHMET KURTOĞLU BAŞVURUSU**Başvuru Numarası: 2020/26080****Karar Tarihi: 5/6/2024**

Başvuru, güven ilişkisinin bozulduğu gerekçesiyle iş sözleşmesinin feshedilmesi üzerine açılan işe iade davasında davanın sonucuna etkili iddianın kararda karşılanmaması nedeniyle gerekçeli karar hakkının ihlal edildiği iddiasına ilişkindir.

Başvurucu, 2012'den itibaren TTNET Anonim Şirketi'nde veritabanı müdürü olarak çalışmaya başlamış ve geniş bant veri tabanı operasyon müdürü olarak devam ederken, iş sözleşmesi 19 Temmuz 2016 tarihinde feshedilmiştir. Başvurucu, feshin geçersizliği ve işe iade talebiyle 3 Ağustos 2016 tarihinde dava açmıştır.

İstanbul Anadolu 12. İş Mahkemesi, 7 Aralık 2016'da başvurunun işe iadesine karar vermiş, feshin geçersiz olduğunu belirtmiş ve fesih bildiriminde öne sürülen güven sarsıcı durumun somut delillere dayanmadığını vurgulamıştır. Şirket, bu kararı 27 Ocak 2017'de istinafa taşımış ve İstanbul Bölge Adliye Mahkemesi 28. Hukuk Dairesi, feshin gerekçelendirilmesi için daha fazla delil toplanması gerektiğini ifade ederek kararı bozmuş ve dosyayı yerel mahkemeye göndermiştir.

Yerel mahkeme, 18 Eylül 2019'da yine feshin geçersizliği yönünde karar vermiş; başvurucu hakkında FETÖ/PDY bağlantısına dair bir soruşturma yapılmış olsa da, bu soruşturmanın kovuşturmaya yer olmadığı kararı ile sonuçlandığını, ByLock kullanımı ya da suç unsuru teşkil eden sosyal medya paylaşımlarının bulunmadığını belirtmiştir. Bank Asya hesabının da maaş ödemeleri amacıyla açıldığı anlaşılmış, işverenin iddialarını ispatlayamadığı sonucuna varılmıştır.

Şirket, bu kararı bir kez daha istinafa taşımış ve Bölge Adliye Mahkemesi, 2 Haziran 2020'de yerel mahkeme kararını kaldırarak davayı kesin olarak reddetmiştir. Gerekçede, başvurunun Bank Asya'da hesabının bulunması ve hakkında başlatılan soruşturmanın delil yetersizliği nedeniyle sonuçlanmasının yeterli şüphe oluşturduğu, iş akdinin geçerli sebeplerle feshedildiği belirtilmiştir.

Başvurucu, 28 Haziran 2020'de kendisine tebliğ edilen bu karara karşı 16 Temmuz 2020'de bireysel başvuruda bulunmuştur.

Başvurucu, terör örgütüyle bağlantısı olmadığını göstermek için çaba sarf ettiğini, ancak hakkında verilen takipsizlik kararının yorumlanış biçimi nedeniyle masumiyet karinesinin ihlal edildiğini, benzer durumdaki çalışanların davaları kabul edilmesine rağmen kendi davasının reddedildiğini ve bu durumun içtihat birliğine aykırı olduğunu belirterek adil yargılanma hakkının ihlal edildiğini iddia etmiştir.

Bakanlık, başvurunun işe iade davasının sürecini anlatarak bireysel başvuruda kanun yolunda dikkate alınması gereken konuların incelenemeyeceğini belirtmiştir. Mahkemeler, başvurunun iş sözleşmesinin "şüphe feshi" kapsamında haklı gerekçeyle feshedildiğine karar vermiştir. Bakanlık, hukuk kurallarının yorumlanmasının mahkemelerin yetkisinde olduğunu ve Anayasa Mahkemesi'nin bu yorumları denetleyemeyeceğini vurgulamıştır. Ayrıca, başvurunun olağanüstü hal (OHAL) sürecinde yapıldığını hatırlatarak Anayasa'nın 15. maddesinin göz önünde bulundurulması gerektiğini ifade etmiştir.

Başvurucu, hakkındaki takipsizlik kararına rağmen iş akdinin somut delil olmaksızın feshedildiğini savunmuş ve benzer durumdaki çalışanlar hakkında farklı kararlar verildiğini vurgulamıştır.

DulkadirHan Hukuk Bürosu
Av. Gizay Dulkadir
Stj. Av. Şükrü Bereket
Stj. Av. Zeynep Hasbek

Mahkeme, başvurunun gerekçeli karar hakkı kapsamında değerlendirildiğini ve kabul edilebilir olduğuna karar vermiştir. Anayasa'nın 36. maddesi gereği adil yargılanma hakkının gerekçeli karar hakkını da içerdiği belirtilmiştir. Mahkemeler her iddia ve savunmaya yanıt vermek zorunda olmasa da davanın esas sorunlarını ele almalıdır.

Yargıtay içtihatlarına göre, "şüphe feshi" yapılabilmesi için işçiyle ilgili ciddi ve somut veriler olması gerektiği ifade edilmiştir. Mahkemeler, işçinin şahsına yönelik güven sarsıcı durumlar ile işverenin stratejik konumunu dikkate alarak dengeli bir değerlendirme yapmalıdır.

Bölge Adliye Mahkemesi, feshi hukuka uygun bulurken takipsizlik kararı ve gizli tanık beyanına dayanmış, ancak bu unsurların feshe olan etkisini değerlendirmemiştir. Mahkeme, savcılık soruşturmasındaki bilgi ve belgeleri incelememiş ve fesih kararının bu verilere dayalı olup olmadığını somut gerekçelerle açıklamamıştır. Açıklanan gerekçelerle Anayasa'nın 36. maddesinde güvence altına alınan adil yargılanma hakkı kapsamındaki gerekçeli karar hakkının ihlal edildiğine karar verilmiştir.

P.Ç. BAŞVURUSU

Başvuru Numarası: 2020/36152

Karar Tarihi: 5/6/2024

Başvuru; istinaf mahkemesince kararın sonucunu değiştirebilecek nitelikteki esaslı iddiaların karşılanmaması nedeniyle gerekçeli karar hakkının, yargılamanın uzun sürmesi nedeniyle makul sürede yargılanma hakkının ihlal edildiği iddialarına ilişkindir.

Başvurucu, saçının boyanması sırasında ayıplı hizmet verildiği için cildinin zarar gördüğünden bahisle kuaförlük hizmeti satın aldığı davalılar hakkında Ankara 11. Tüketici Mahkemesinde (Mahkeme) fazlaya ilişkin hakları saklı kalmak kaydıyla 10.000 TL maddi, 10.000 TL manevi tazminatın 26/6/2016 tarihinden itibaren işleyecek faizi ile tahsili talebiyle tazminat davası açmıştır.

Mahkeme; davanın kısmen kabulüne, 17.294 TL maddi tazminatın 10.000 TL'lik kısmına dava tarihi olan 23/9/2016, 7.294 TL'lik kısmına ıslah tarihi olan 23/10/2018 tarihinden itibaren, 4.000 TL manevi tazminatın 26/6/2016 tarihinden itibaren işleyecek yasal faiziyle davalılardan müştereken ve müteselsilen tahsiline, fazlaya ilişkin talebin reddine karar vermiştir. Kararın gerekçesinde; kuaförlük hizmetinin ayıplı sunulup sunulmadığının tespitine ilişkin olarak yaptırılan bilirkişi incelemesi neticesinde düzenlenen bilirkişi raporları ve ek rapor hükme esas alınmak suretiyle söz konusu hizmetin ayıplı olarak sunulduğunun belirlendiğini, başvurucunun saçlarının uğradığı zarar nedeniyle eski hâline gelmesi için gerekli tedavi giderinin tazmininin gerektiğine değinilerek dış görünüşün oluşturduğu sarsıntının kişi üzerinde olumsuz etkiye sebebiyet vermesinin manevi olarak zarar teşkil ettiği belirtilmiştir.

Davalıların istinaf talebi üzerine Ankara Bölge Adliye Mahkemesi 24. Hukuk Dairesi (Bölge Adliye Mahkemesi) davalıların istinaf başvurusunun kısmen kabulüne, davanın kısmen kabulü ile 4.323,50 TL maddi tazminatın dava tarihi olan 23/9/2016, 4.000 TL manevi tazminatın 26/6/2016 tarihinden itibaren işleyecek yasal faizi ile davalılardan müştereken ve müteselsilen tahsiline, fazlaya ilişkin talebin reddine kesin olarak karar vermiştir. Kararın gerekçesinde, başvurucunun saçının davalılarca yapılan yanlış uygulamalar sonucunda zarar görmesi ve dış görünüşünün bozulması sebebiyle manevi zarara uğradığının sabit olduğu belirtilmiştir. Ancak bilirkişi tarafından maddi zarardan tarafların %50 oranında sorumlu oldukları tespit edilmesine rağmen Mahkemece hiçbir gerekçe gösterilmeden tüm maddi

DulkadirHan Hukuk Bürosu

Av. Gizay Dulkadir

Stj. Av. Şükrü Bereket

Stj. Av. Zeynep Hasbek

zararın davalılardan tahsiline karar verilmesinin hukuka aykırı olduğu ifade edilmiştir. Buna göre başvurucunun yaptırdığı fazla ve zararlı işlemler ve yaşadığı hamilelik süreci dikkate alındığında saçında meydana gelen zarardan hakkaniyet gereğince yarı oranında sorumluluğunun bulunduğu tespit edilmiştir.

Başvurucu nihai hükmü 30/10/2020 tarihinde öğrendikten sonra 25/11/2020 tarihinde bireysel başvuruda bulunmuştur.

Başvurucu, gerçeğe aykırı bilirkişi raporunun hükme esas alınması ve hamileliğinin dikkate alınmaması nedeniyle adil yargılanma hakkının ihlal edildiğini iddia etmektedir. Başvurunun gerekçeli karar hakkı çerçevesinde incelenmesi sonucunda, mahkemelerin davanın esasına dair iddialara yeterli gerekçe ile yanıt vermediği tespit edilmiştir. Anayasa Mahkemesi, gerekçeli karar hakkı kapsamında mahkemelerin yargılamada ileri sürülen iddialara somut ve makul bir gerekçe ile cevap vermesi gerektiğini vurgulamıştır.

Somut olayda, başvurucu 26/06/2016 tarihinde yaptığı saç boyama işleminin ardından saçlarında sorunlar yaşamış ve 12/08/2016 tarihinde İstanbul Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde muayene edilmiştir. Yapılan muayenede, saçlarının oksipital bölgesinde kılma ve pullanma olduğu belirtilmiş, ardından başvurucuya sağlık kurulu raporları düzenlenmiş ve sonunda başvurucunun saçlarının eski hâline gelmesi için gerekli tedavi masraflarının belirlenmesi için bilirkişi raporları talep edilmiştir.

Bilirkişi raporları ve mahkeme kararları sonucunda, başvurucuya ayıplı hizmet sunulduğu belirlenmiş, ancak başvurucunun kusuru ve hamileliği konusundaki iddialarının yeterince değerlendirildiği söylenemez. Mahkeme, 18/06/2018 tarihli bilirkişi raporuna dayanarak tarafların %50 oranında kusurlu olduğunu belirlemişken, istinaf mahkemesi başvurucunun fazla ve zararlı işlemler yaptırmasına ve hamilelik sürecine dayandırarak maddi tazminat miktarında indirim yapmıştır. Ancak bu gerekçelerle ilgili yeterli açıklama yapılmamıştır.

Başvurucu, hamileliğinin saç dökülmesine etkisi olduğu iddiasını sunmuş ancak bu husus mahkeme kararında tartışılmamıştır. GATA ve Ankara Üniversitesi tarafından düzenlenen raporlar, başvurucunun hamileliği ile saç dökülmesi arasındaki ilişkiye dair herhangi bir tespit yapmamıştır. Ayrıca, bilirkişi raporları arasında da çelişkiler bulunmuş ve bu çelişkiler mahkeme tarafından araştırılmamıştır. Örneğin, bir raporda başvurucunun saçları için yapılan işlemler hakkında yapılan değerlendirmeler ile başka bir raporda yapılan iyileştirme işlemleriyle ilgili görüşler birbirine zıt olmuştur.

Sonuç olarak, mahkeme tarafından başvurucunun ileri sürdüğü iddialar yeterince incelenmemiş ve bu iddialara karşılık verilmemiştir. Bu durum, başvurucunun adil yargılanma hakkının ihlali anlamına gelmektedir. Anayasa Mahkemesi, yargılamada ileri sürülen bu iddiaların etkili bir şekilde incelenmesi gerektiğine karar vermiştir. Ancak, mahkeme kararlarında davanın sonucuna etkili olan bu hususların yeterli gerekçe ile ele alınmadığı için adil yargılanma hakkı ihlal edilmiştir. Bu ihlal kararının sonucu olarak, yargılama mercilerine konu ile ilgili yeniden değerlendirme yapma yetkisi verilmiştir.

Açıklanan gerekçelerle Anayasa'nın 36. maddesinde güvence altına alınan adil yargılanma hakkı kapsamındaki gerekçeli karar hakkının ihlal edildiğine karar verilmiştir.

ALİ EKBER DERMAN VE MEHMET UÇAR BAŞVURUSU**Başvuru Numarası: 2021/16510****Karar Tarihi: 5/6/2024**

Başvuru, idarenin yasaklama kararına aykırı olarak bir etkinliğe katılmak istenmesi sonucu gözaltına alınma ve buna ilişkin olarak konutu terk etmeme adli kontrol tedbiri uygulanması nedeniyle başvuru sahiplerinin kişi hürriyeti ve güvenliği hakkı ile toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenleme hakkını ihlal ettiği iddialarına ilişkindir.

Başvuru sahipleri 4/2/2021 tarihinde dolaşmak amacıyla İstanbul'un Kadıköy ilçesinde bulunmalarına ve herhangi bir basın açıklamasına katılmamalarına rağmen kanuna aykırı toplantıya katılarak ihtar ve zor kullanmaya rağmen dağılmamakta ısrar ettikleri gerekçesiyle haklarında adli işlem yapıldığını ifade etmiştir.

Kolluk görevlilerince düzenlenen Olay Tutanağı'na göre olayın gelişimi şöyledir:

i. Çeşitli marjinal gruplar sosyal medyadan "faşizme karşı birleş[me], örgütlen[me], mücadeleyi yükselt[me]" amacıyla toplantı çağrısı yapmıştır. Kolluk görevlileri, Halkın Demokrasi Partisi ilçe binası önünde toplanan elli kişilik gruba Kadıköy Kaymakamlığının yapılacak her türlü etkinliğine ilişkin olarak koronavirüs salgını nedeniyle yasaklama kararı aldığını bildirmiştir. Ayrıca topluluğa dağılmaları, aksi hâlde müdahale edileceği de ses yükseltici cihazla ihtar edilmiş ve dağılmaları için yeterli süre tanınmıştır. İhtarla rağmen yürüyüşe devam etmek istemesi nedeniyle grubun önüne kolluk görevlilerince seyyar bariyerler konmuş, yakalama işlemi yapılmıştır. Tutanağta olay "...grup üyelerinin tarafımızdan yapılan uyarıları dikkate almayıp yürüyüş yapmak istemeleri üzerine önleri seyyar bariyerlerle kapatılmak ve personel vasıtasıyla hat çekilmek suretiyle yürüyüşleri engellenerek yakalanmalarına yönelik müdahale edil[diği]" şeklinde ifade edilmiştir.

ii. Müdahale sonucu dağılan grubun bir bölümünün tekrar toplanıp İskele Meydanı'na yürümek istemesi üzerine bariyer çekilerek yürüyüş engellenmiş, dağılmaları yönünde gruba ihtarlar da bulunmuş, akabinde yakalama işlemi gerçekleştirilmiştir.

iii. Gruptan bir kişi cadde ortasına oturarak belediye otobüsünün geçişine engel olmuştur. Yapılan müzakere sonucu trafik akışı tekrar sağlanmıştır. İskele Meydanı'na gitmek için toplanan grup, kolluk görevlilerince engellenmiş; dağılmaları yönünde ihtar edilmiştir. Akabinde yakalama işlemi gerçekleştirilmiştir. Bu nedenle 4/2/2021 tarihinde, aralarında başvuru sahiplerinin de olduğu altmış beş kişi hakkında yakalama, altmış bir kişi hakkında gözaltına alma işlemi uygulanmıştır.

8/2/2021 tarihinde Cumhuriyet Savcılığında ifadesi alınan başvuru sahipleri, kanuna aykırı toplantıya ve gösteri yürüyüşüne katılarak ihtar ve zor kullanmaya rağmen dağılmamakta ısrar etme suçundan adli kontrol tedbiri verilmesi talebiyle sevk edilmiştir. Aynı tarihte Hâkimlik başvuru sahiplerinin yurt dışına çıkmama, konutu terk etmeme şeklinde adli kontrol tedbirlerine tabi tutulmasına karar vermiştir. Kararda kuvvetli suç şüphesi bulunduğu belirten Hâkimlik; atılı suçun niteliğini, kanunda öngörülen cezanın miktarını, delillerin büyük oranda toplanmış olmasını, ilgililerin sabit ikametgâh sahibi olmalarını, kaçacaklarına veya delilleri karartabileceklerine ilişkin olarak dosyaya yansıyan bir bilgi, belge veya iddianın bulunmadığını belirtmiş ve ölçülülük ilkesini gözeterek adli kontrol tedbirlerini uyguladığını açıklamıştır.

Başvuru sahipleri 12/2/2021 ve 15/2/2021 tarihlerinde karara itiraz etmiştir. Başvuru sahibi Mehmet Uçar, adli kontrol tedbirlerinin somut olaya uygulanma şartlarının bulunmadığını belirterek kişi özgürlüğünü

DulkadirHan Hukuk Bürosu

Av. Gizay Dulkadir

Stj. Av. Şükrü Bereket

Stj. Av. Zeynep Hasbek

sınırlayan konutu terk etmeme tedbirinin kaldırılması ve gereklilik hâlinde haftanın belirlenen günlerinde imza atma yükümlülüğü uygulanmasını talep etmiştir. İtirazı inceleyen Sulh Ceza Hâkimliği adli kontrol kararına ilişkin verilen kararın yerinde ve ölçülü olduğunu, usule ve kanuna aykırı olmadığını değerlendirerek 17/2/2021 tarihinde talebi kesin olarak reddetmiştir.

Başvurucular, nihai hükmü öğrendikten sonra 16/3/2021 tarihinde bireysel başvuru süresi içinde başvuruda bulunmuştur.

A. Kişi Hürriyeti ve Güvenliği Hakkının İhlal Edildiğine İlişkin İddia

Başvurucular, kişi hürriyeti ve güvenliği haklarının ihlal edildiğini iddia etmişlerdir. İddialarına göre, konutu terk etmeme şeklindeki adli kontrol tedbiri ölçüsüz bir şekilde uygulanmış ve bununla birlikte hukuki dayanağı olmayan bir gözaltı süreci de yaşanmıştır. Adalet Bakanlığı, başvurucuların tazminat davası açmadan bireysel başvuruda bulunmalarını eleştirerek, adli kontrol tedbirinin kısa süre sonra kaldırıldığını ve ardından tedbirin uygulanmadığını belirtmiştir. Başvurucular ise, iç hukuk yollarının etkili olmadığını öne sürerek başvurularını sürdürmüşlerdir.

Anayasa Mahkemesi, başvurucuların iddialarını incelemiş ve konutu terk etmeme tedbirinin kişi hürriyeti ve güvenliği hakkı bağlamında değerlendirilmesi gerektiğini belirtmiştir. Adli kontrol tedbirinin hukuki olup olmadığının belirlenmesinde, tedbirin meşru bir amacı olup olmadığının önemine vurgu yapılmıştır. Anayasa Mahkemesi, bu tür tedbirlerin kanuna dayanması, haklı sebeplerle uygulanması ve ölçülülük ilkesine aykırı olmaması gerektiğini açıklamıştır.

Başvurucular, kanuna aykırı bir toplantıya katılmak ve zor kullanmaya rağmen dağılmamakla suçlanmış, bu sebeple konutu terk etmeme adli kontrol tedbirine tabi tutulmuştur. Somut olayda, başvurucuların ve diğer kişilerin kanuna aykırı bir toplantıda yer alması nedeniyle müdahalede bulunulmuş ve grup dağıtılmak istenmiştir. Kolluk güçleri, direnen kişilere karşı kuvvet kullanarak gözaltına almışlardır.

Anayasa Mahkemesi, başvurucuların suçluluğuna dair kuvvetli bir belirti bulunmadığını ve başvurucuların kaçma riski veya delil karartma durumu olmadığı için adli kontrol tedbirinin gereksiz olduğunu değerlendirmiştir. Sulh Ceza Hâkimliği'nin adli kontrol tedbirini gerekçelendiren kararında, başvurucuların sabit ikametgâh sahibi oldukları ve kaçma riski bulunmadığı vurgulansa da tedbirin uygulanması tutarsızlık yaratmıştır. Sonuç olarak, adli kontrol tedbirinin hukuki dayanağı ve meşru amacı olmadığı için başvurucuların kişi hürriyeti ve güvenliği haklarının ihlal edildiğine karar verilmiştir.

Açıklanan gerekçelerle Anayasa'nın 19. maddesinde güvence altına alınan kişi özgürlüğü ve güvenliği hakkının ihlal edildiğine karar verilmiştir.

B. Toplantı ve Gösteri Yürüyüşü Düzenleme Hakkının İhlal Edildiğine İlişkin İddia

Başvurucular, basın açıklaması yapma amaçlarının olmadığını belirtmiş ancak aksinin kabulü hâlinde dahi barışçıl nitelikte olan bir etkinliğe müdahale edilmesi, gözaltına alınmaları, haklarında adli kontrol tedbiri uygulanması nedeniyle toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenleme haklarının ihlal edildiğinden yakınmıştır. Bakanlık görüşünde; başvurucuların idarenin yasaklama kararına ve kolluk görevlilerinin ihtarına rağmen toplantıya katıldıkları ve dağılmamakta ısrar ettikleri, direnmeleri nedeniyle haklarında adli kontrol tedbirinin uygulandığı açıklanmıştır. Bakanlık görüşüne karşı başvurucular, toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenleme hakkına ilişkin bir açıklama yapmamıştır.

Somut olayda kanuna aykırı bir toplantıya katıldıkları ve ihtarla rağmen dağılmamakta ısrar ettikleri iddiasıyla başvurucular hakkında adli kontrol tedbiri uygulanmıştır. Dolayısıyla başvurucular hakkında

uygulanan adli kontrol tedbirinin toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenleme hakkına müdahale teşkil ettiği kabul edilmelidir.

Açıkça dayanaktan yoksun olmadığı ve kabul edilemezliğine karar verilmesini gerektirecek başka bir neden de bulunmadığı anlaşılan başvurunun kabul edilebilir olduğuna karar verilmesi gerekir. Kişi hürriyeti ve güvenliği hakkı kapsamında adli kontrol tedbirinin hukukiliğine ilişkin yapılan değerlendirmede müdahalenin kanun tarafından öngörülme koşulunu sağladığı sonucuna varılmıştır (bkz. § 14). Toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenleme hakkı bakımından da bu sonuçtan ayrılmayı gerektiren bir durum bulunmamaktadır.

Anayasa Mahkemesi birçok kararında, uygulanan koruma tedbirinin ifade ve basın özgürlükleri, dernek kurma hürriyeti, seçilme ve siyasi faaliyette bulunma hakları gibi diğer temel hak ve özgürlükler üzerindeki etkisini incelerken öncelikle koruma tedbirinin hukuki olup olmadığını ve/veya tedbirin makul süreyi aşıp aşmadığını değerlendirmekte; sonrasında uygulanan tedbirin hukukiliğine ya da süresinin makullüğüne ilişkin vardığı sonucu da dikkate alarak diğer temel hak ve özgürlüklerin ihlal edilip edilmediğini belirlemektedir (tutuklama tedbiri bağlamında yapılan değerlendirmeler için bkz. Mutlu Öztürk ve diğerleri, B. No: 2020/8525, 28/1/2021, § 84; Günay Dağ ve diğerleri [GK], B. No: 2013/1631, 17/12/2015, §§ 191-203; Erdem Gül ve Can Dündar [GK], B. No: 2015/18567, 25/2/2016, §§ 92-100; Mehmet Baransu (2), B. No: 2015/7231, 17/5/2016, §§ 157-164; Şahin Alpay [GK], B. No: 2016/16092, 11/1/2018, §§ 134-147).

Anayasa Mahkemesi, adli kontrol tedbirinin hukukiliği bağlamında kişi hürriyeti ve güvenliği hakkı yönünden yaptığı incelemede başvuruculara uygulanan konutu terk etmeme şeklindeki tedbirin ulaşılmak istenen amaç bakımından zorunlu bir müdahale olmadığı değerlendirmesinde bulunmuştur. Başvuruya konu toplantıya ilişkin olarak kişi hürriyeti ve güvenliği hakkı yönünden başvurucularla ilgili yapılan bu tespit ve değerlendirmelerin toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenleme hakkı yönünden de geçerli olduğu açıktır. Ayrıca gerekliliği ortaya konulamayan koruma tedbirinin toplantıya katılma hususunda bireyler üzerinde caydırıcı etki yarattığı da dikkate alındığında toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenleme hakkı yönünden demokratik toplumda gerekli olmadığı sonucuna varılmıştır.

Açıklanan gerekçelerle Anayasa'nın 34. maddesinde güvence altına alınan toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenleme hakkının ihlal edildiğine karar verilmiştir.

EYLEM ARZU KAYAOĞLU BAŞVURUSU

Başvuru Numarası: 2020/17496

Karar Tarihi: 11/6/2024

Başvuru; açlık grevindeki tutuklu ve hükümlülerin sağlık durumuna dikkat çekmek için toplanan gruba karşı aşırı güç kullanılması, yakalama sonrasında fiziksel ve sözlü şiddet uygulanması ve bu olaya yönelik şikâyetin etkili soruşturulmaması nedeniyle insan haysiyetiyle bağdaşmayan muamele yasağının ihlal edildiği iddiasına ilişkindir.

Başvurucu, İstanbul Barosuna kayıtlı bir avukattır ve Halkların Demokratik Partisi (HDP) Hakkâri Milletvekili L.G. ve bazı hükümlülerin sağlık durumlarına dikkat çekmek amacıyla Bakırköy Kapalı Kadın Ceza İnfaz Kurumu önünde yapılması planlanan eyleme katılmıştır. Eylemde, ceza infaz kurumunda açlık grevinde bulunan tutuklu ve hükümlülerin sağlığına dikkat çekilmesi amaçlanıyordu. 9 Mayıs 2019 tarihinde başvurucu, bu eyleme katıldığı gerekçesiyle gözaltına alınmıştır.

DulkadirHan Hukuk Bürosu
Av. Gizay Dulkadir
Stj. Av. Şükrü Bereket
Stj. Av. Zeynep Hasbek

Başvurucu, gözaltı sırasında kolluk görevlilerinin fiziksel ve sözlü şiddet uyguladığını ve gözaltına alınırken kötü muameleye uğradığını ifade etmiştir. 11 Mayıs 2019'da savcılığa verdiği ifadesinde, gözaltına alınırken ve gözaltında bulunduğu süre boyunca kolluk görevlilerinin şiddetine maruz kaldığını belirtmiştir.

Başvurucu, yaşadığı bu olayla ilgili olarak 25 Ekim 2019'da suç duyurusunda bulunmuştur. Şikâyetinde, açlık grevindeki müvekkillerinin ailelerinin cezaevinin önünde yapacakları basın açıklamasına katılan avukatları olarak yer aldığını ve bu esnada kolluk görevlilerinin kadınlara orantısız güç kullanmasını engellemeye çalıştığı için darbedildiğini ve gözaltına alındığını iddia etmiştir. Ayrıca gözaltına alındığı sırada kolluk görevlilerinin kendisine yoğun şekilde darp ve hakaret ettiğini ileri sürmüştür. Şikâyet dilekçesinde, olayla ilgili tanıkların dinlenmesini, basın organlarında yer alan görüntüler ile polis kamera kayıtlarının incelenmesini talep etmiştir.

Bakırköy Cumhuriyet Başsavcılığı, başvurunun şikâyeti üzerine 14 Kasım 2019 tarihinde soruşturma başlatmış ve Bakırköy İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne yazılarak olayla ilgili bilgi istenmiştir. Emniyet Müdürlüğü, 9 Mayıs 2019'a ait Olay ve Yakalama Tutanağı ile başvurucuya ait sağlık raporlarını göndermiştir. 9 Mayıs 2019 tarihli tutanağa göre, grup izinsiz ve kanuna aykırı bir şekilde toplandığı için kolluk görevlileri uyarıda bulunmuş ve eylem sırasında başvuru da gözaltına alınmıştır. Tutanağa göre, başvurunun gözaltına alınması sırasında polis tarafından ölçülü bir şekilde zor kullanıldığı ve orantısız bir güç kullanılmadığı ifade edilmiştir.

Emniyetin gönderdiği 12 Mayıs 2019 tarihli görüntü inceleme tutanağında, başvurunun eylemde yer aldığı ve grupla hareket ettiği, 9 Mayıs 2019'daki adli muayene raporunda ise başvurunun vücudunda hafif kızarıklıklar tespit edildiği belirtilmiştir. Ancak 13 Mayıs 2019'daki adli muayene raporunda, başvurunun vücudunda darp ve cebir izine rastlanmadığı belirtilmiştir.

Başsavcılık, yapılan soruşturma sonucunda 2 Ocak 2020 tarihinde kolluk görevlileri hakkında kovuşturmayaya yer olmadığına karar vermiştir. Başsavcılığa göre, başvurunun ve diğer kişilerin izinsiz toplanmalarına rağmen, kolluk görevlileri eyleme orantılı güçle müdahale etmiştir. Ayrıca başvurunun hakaret gördüğüne dair somut delil bulunmamaktadır. Bu karara karşı yapılan itiraz da Bakırköy 2. Sulh Ceza Hâkimliği tarafından reddedilmiştir.

Başvurucu, 15 Haziran 2020 tarihinde, şikâyetinin etkin bir şekilde soruşturulmadığı gerekçesiyle Anayasa Mahkemesi'ne bireysel başvuru yapmıştır. Bu başvurunun süresi, COVID-19 nedeniyle 2020 yılı mart ayında durdurulmuş ve başvuru süresi 15 Haziran 2020'ye kadar uzatılmıştır.

Başvurucu hakkında ayrıca PKK/KCK silahlı terör örgütüne yardım etme ve 2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'na muhalefet etme suçlarından İstanbul 23. Ağır Ceza Mahkemesinde dava açılmıştır. Ancak 11 Temmuz 2023'te beraat kararı verilmiş ve bu karar istinaf edilmeden kesinleşmiştir. Beraat kararında, başvurunun gözaltı sırasında direnç göstermediği, fiziki müdahalede bulunmadığı ve herhangi bir suç işlemediği, kamera görüntülerine dayandırılmıştır.

Bu olayda başvuru, hem kötü muameleye maruz kaldığını, hem de yapılan soruşturmanın etkisiz olduğunu öne sürerek Anayasa Mahkemesi'ne başvurmuştur.

Başvurucu, kolluk görevlilerinin bir toplantıya müdahale ettiği sırada orantısız güç kullanarak kendisine fiziksel zarar verdiğini ve hakaretlerde bulunduğunu iddia etmiştir. Başvurucu, yakalama işleminden sonra gözaltı aracına götürülürken ve gözaltı aracındayken kolluk görevlilerinin defalarca ve yoğun şekilde darbedildiğini, boğazının sıkıldığını, boğazına yumrukla vurulduğunu ve hakaret içeren söylemlerle karşılaştığını öne sürmüştür. Bu iddialarına dayanarak, ilgili olaylar için delil toplanması

DulkadirHan Hukuk Bürosu
Av. Gizay Dulkadir
Stj. Av. Şükrü Bereket
Stj. Av. Zeynep Hasbek

talep edilmiş ancak kolluk birimleri tarafından hazırlanan evraka dayanılarak kovuşturmaya yer olmadığına karar verilmiştir.

Başvurucu, kötü muamele yasağının ihlal edildiğini savunmuş, çünkü adli muayene raporlarında, kolluk görevlilerinin uyguladığı fiziksel şiddetle ilgili bir bulguya rastlanmadığı ve iddialarının doğrulanmadığı ifade edilmiştir. Ayrıca, hakaret iddiası da delillerle desteklenmediği için geçerli bulunmamıştır. Bununla birlikte, başvurunun fiziksel şiddet kullanımı iddialarının savunulabilir olduğu, bu nedenle başvurunun bu kısmının kabul edilebilir olduğu belirtilmiştir.

Kötü muamele iddialarının soruşturulması için, bu iddiaların güçlü bir dayanakla yetkili mercilere sunulması gerektiği vurgulanmıştır. Başvurucunun, kolluk görevlilerinin orantılı güç kullandığını öne sürerek, güç kullanımının zorunlu olup olmadığını ve orantılı olup olmadığını incelemeyi talep etmiştir. Başvurucunun yakalama sırasında direndiği belirtilmişse de, bu direnmenin kolluk görevlilerinin güç kullanmasını kesin olarak zorunlu kılmadığı sonucuna varılmıştır. Ağır Ceza Mahkemesi, başvurunun direnç göstermediğini ve gözaltı aracına zorla bindirilmediğini belirlemiştir.

Başvurucunun, gözaltına alınırken kolluk görevlilerinin fiziksel şiddetine uğradığı iddialarına ilişkin soruşturma, yalnızca başvurunun şikâyeti üzerine başlatılmıştır. Şikâyet olmadığı takdirde, kolluk görevlilerinin kötü muamelede bulunduğu dair açık bir gösterge varsa, ceza soruşturması başlatılmalıydı. Ancak başsavcılık, kolluk görevlilerinin zor kullanma yetkilerini aşmadığını belirterek kovuşturmaya yer olmadığına karar vermiştir. Bu karar, kolluk görevlilerinin hazırladığı tutanaklara dayanarak verilmiştir. Ancak, tutanakların doğruluğu araştırılmadan ve başkaca delil toplanmadan yalnızca bu belgelere dayanarak kovuşturmaya yer olmadığına karar verilmesi, soruşturmanın bağımsızlık ilkesine aykırıdır.

Başvurucuya karşı güç kullanılmasının zorunlu olduğu ve orantılı olup olmadığı konusunda kamu makamları tarafından tatmin edici bir açıklama yapılmamıştır. Ayrıca, başvurucuya yapılan müdahalenin insan haysiyetiyle bağdaşmadığına karar verilmiştir. Olay, insan haysiyetiyle bağdaşmayan muamele olarak nitelendirilmiştir ve bu durum, kötü muamele yasağının maddi boyutunun ihlaline neden olmuştur.

Sonuç olarak, başvurucuya karşı kötü muamele yasağının hem maddi hem de usul boyutlarında ihlal edildiği tespit edilmiştir. Başvurucunun şikâyet talebine rağmen, soruşturma sırasında eksik bir değerlendirme yapılmış ve kolluk görevlilerinin hazırladığı belgeler, diğer delillere başvurulmadan tek başına değerlendirilmiştir. Bu sebeplerle, hem somut olayda kötü muameleye uğraması hem de soruşturmanın yeterli ve etkili bir şekilde yürütülmemesi nedeniyle başvurunun hakları ihlal edilmiştir.

Açıklanan gerekçelerle Anayasa'nın 17. maddesinin üçüncü fıkrasında güvence altına alınan insan haysiyetiyle bağdaşmayan muamele yasağının maddi ve usul boyutlarının ihlal edildiğine karar verilmiştir.